

Adoption & Samfund

Medlemsblad for Adoption & Samfund | Nr. 1 | Februar 2010 | 34. årgang

Læs i dette nummer:

**Der sad en adoptivfamilie på en tømmerflåde | Hvor længe må vi vente?
Adoption følger generationer | Treenighed på Trinity – det årlige VIP-møde**

INDHOLD

Leder: Jamen, så adopter dog de børn!	3
Gensyn med Kina og Vietnam: Der sad en adoptivfamilie på en tømmerflåde	4
Adoption følger generationer.	8
Adoption & Samfund – Landsmøde	9
Treenighed på trinity – det årlige VIP-møde	10
Annoncer.	14
Hvor længe må vi vente?	15
Annoncer.	17
Lokalforeninger	18
Landegrupper	18
Rådgivningsguide	19
Kalender	20

Adoption & Samfund

Foreningstelefon (man. kl. 20-22):

65 92 00 18

Hjemmeside:

www.adoption.dk

HOVEDBESTYRELSE

Formand:

Michael Paaske
Klanghøj 47
8670 Låsby
michael.paaske@adoption.dk
65 96 05 21 (priv.) / 29 48 53 06 (mob.)

Næstformand:

Paul K. Jeppesen
Granparken 165
2800 Lyngby
paul.k.jeppesen@adoption.dk
27 29 34 61 (priv.) / 32 83 05 08 (arb.)

Sekretær:

Carl Erik Agerholm
Teglvej 4, Frifelt
6780 Skærbæk
carlerik@fam-agerholm.com
74 75 73 65

Bestyrelsesmedlemmer:

Inge Fabricius
Vermundsgade 32
2100 Kbh. Ø
inge.fabricius@adoption.dk
44 53 04 04
28 15 22 04 (mobil)

Marianne Østergaard
Vesterbrogade 191, 4.
1800 Frederiksberg C
marianne.oestergaard@adoption.dk
33 22 95 53

Jørn K. Pedersen
Prangerager 38
7120 Vejlø Øst
joern.k.pedersen@adoption.dk
60 82 04 35

Hans Ejnar Bonnichsen
Kildevænget 8
6560 Sommersted
hans.ejnar.bonnichsen@adoption.dk
74 50 47 74

Bente Pedersen
Assensvej 52, st. th.
5750 Ringe
bente.pedersen@adoption.dk
62 62 20 51

Louise Svendsen
Rymarksvej 99 3. th.
2900 Hellerup
26 24 40 64

Lene Borg
Tveje-Merløse 2B
4300 Holbæk
lene.borg@adoption.dk
59 43 92 01

Jens Damkjær
Vestre Fasanvej 53
8410 Rønne
jens.damkjaer@adoption.dk
40 83 41 93

Suppleanter:

Sidsel Babette Johansen
Tandervej 45
8320 Mårslet
sidsel.babette.johansen@adoption.dk
86 78 27 22

Henrik Lund
Kærvej 12, Blovstrød
3450 Allerød
henrik.lund@adoption.dk
48 17 24 03

Jette Kristensen
Solbakken 25
6933 Kibæk
jette.kristensen@adoption.dk
97 19 16 43

Kenneth Aaen
Højager 37
7490 Aulum
kenneth.aaen@adoption.dk
97 47 37 36

Kasserer (valgt uden for HB):

Ellen Larsen
Glenstrup Søvej 15
8990 Fårup
kasserer@adoption.dk
86 45 26 32

Medlemsadministration:

Helle Jespersen
Snerlevej 40
2820 Gentofte
medlemsadm@adoption.dk

KOLOFON

Redaktion:

Hovgårdsparken 53
2670 Greve
bladet@adoption.dk

Redaktionsmedlemmer:

Heidi Senderovitz 60 72 90 05
Hovgårdsparken 53 (kontakt efter 19)
2670 Greve

Anne-Louise
Linnemann Bech 39 61 03 61
Enighedsvej 49B
2920 Charlottenlund

Tina Johansen Krogh 35 43 02 16
Borgmester Jensens allé 22, st. th.
2100 København Ø

Anne Marie Andresen 38 79 97 35
Raunstrupvej 6 (kontakt 17-19)
2720 Vanløse

Ansvarshavende for dette nummer:

Anne-Louise Linnemann Bech

Medlæser:

Heidi Senderovitz

Grafisk produktion:

Eks-Skolens Trykkeri ApS 35 35 72 76

Oplag: 3.930 stk.

Adresseændring meddeles postvæsenet og medlemsadministrator Helle Jespersen (se til venstre).

Abonnement kr. 375,-
Medlemskab inkl. blad kr. 375,-
Giro 214 3135.
Annoncepris: Kr. 10,- pr. spaltecentimeter.

Bladet modtager altid gerne billeder. Husk at oplyse om navn, adresse, motiv, afgiverland og tidspunkt. Bladet (inklusive billederne) lægges altid efterfølgende på www.adoption.dk. Billederne vil herudover kunne anvendes i foreningens foldere og øvrige publikationer.

Artikler i bladet udtrykker forfatterens synspunkter og ikke redaktionens.

Bladet udkommer i februar, april, juni, september, oktober, december.

Annoncer: Henvendelse til foreningens kasserer (se til venstre).

Forsiden: Sophia på 1½ år er født i Etiopien.

DEADLINE NÆSTE NUMMER:

10.03.2010

Jamen, så adopter dog de børn!

Historien har det som bekendt med at gentage sig, på godt og på mindre godt. Således sker det også ved store naturkatastrofer som tsunamien i Asien for 5 år siden og nu det voldsomme jordskælv i Haiti.

Ved disse større naturkatastrofer rammes rigtigt mange mennesker på deres liv og skæbne, og de fleste af os, der følger begivenhederne på afstand, føler en stor lyst til at gøre noget for at hjælpe, og helst her og nu. Det er i langt de fleste tilfælde positivt. Hurtig og effektiv hjælp er nødvendig.

De fleste mennesker røres dybt og inderligt, især når det handler om børn, der er i nød. For vi må da kunne gøre noget, tænker vi. Vi må da hjælpe de børn, få dem væk, få dem ud, adoptere dem!

Så hvad kunne være mere nærliggende end at sørge for, at flest mulige af disse børn adopteres væk, selvfølgelig gerne til danske forældre. For det må da være det bedste for de børn. Eller er det?

Nej, det er ikke det bedste for de børn. Al erfaring med naturkatastrofer viser, at børnene ikke nødvendigvis forbliver uden forældre/familieopsyn efterfølgende. De første dage og uger vil børnene muligvis være adskilte fra deres forældre og pårørende, men dermed ikke sagt, at der ikke igen etableres kontakt. Og heldigvis for det.

I sådanne situationer er vi simpelthen nødt til at demonstrere ro og omtanke, have tålmodighed og ikke mindst overholde de nationale og internationale regler og konventioner.

Grundsætningen om, at adoptionen skal vurderes til at være i barnets tarv, gælder selvfølgelig også i katastrofesituationer. Det skal vi altså huske på, også i vores iver for at adoptere alle disse børn. Forslag om alt for hurtige adoptioner til udlandet er med til at underminere dette helt grundlæggende udgangspunkt.

Jeg bliver faktisk meget bekymret, når jeg hører adoptanter give udtryk for, at det liv, vi her i Danmark kan „tilbyde“ børn fra Haiti, må være meget bedre end et liv i Haiti, selv om et liv i Haiti kunne være sammen

med andre familiemedlemmer end deres desværre formodede omkomne forældre. Det synes jeg, vi skal være særdeles varsomme med at udtale os om.

Første prioritet er og bliver at finde og genskabe kontakten til de biologiske forældre og slægtninge. Og hvis dette trækker ud, må vi ikke presse på for at fremskynde adoption. Husk på, at hele systemet i det katastroferamte land er under pres, måske endda helt lagt i ruiner. Alene det at kunne gennemføre adoptioner lige efter en sådan katastrofe er næppe det, der prioriteres først. Basale behov om fødevarer og medicin skal dækkes ind. Så lad os hellere støtte med den umiddelbare nødhjælp og derefter genopbygningen.

Du og din familie ønskes en god vinterferie.

Michael Paaske
Formand for Adoption & Samfund

PS: De danske formidlende organisationer formidler pt. ikke børn fra Haiti.

Der sad en adoptivfamilie på en tømmerflåde ...

Tømmerflådesejls på Li-floden, kajakroning i Halongbugten, at få syet en ao dai i Hanoi, Hongkong Disneyland og den lokale mad var dét, der optog vores børn inden vores rejse til Kina og Vietnam. De planlagte besøg på børnehjemmene optog dem ikke så meget. Vi voksne glædede os især til at gense de to lande sammen med vores børn og opleve dem gennem deres øjne. Rejsen blev en uforglemmelig tur for os alle sammen.

af Heidi Senderovitz

Lige siden vores piger var helt små, har vi haft planer om en dag at rejse til Kina og Vietnam sammen. Sidste år (2009) havde pigerne nået en god alder, 8 og 10 år, og med noget udskudt forældreorlov var tidspunktet det rigtige. Valget faldt på efteråret, hvor vi håbede på et klima, der stadig var varmt og ikke for regnfuldt.

Formålet med turen var primært at give Molly og Sally muligheden for at få nogle positive oplevelser og indtryk fra deres fødelande, så hovedvægten blev lagt på aktiviteter og oplevelser, som de ville synes om. Det var naturligt også at arrangere besøg på børnehjemmene, men det var ikke det, pigerne gik mest op i inden rejsen. Vi

forældre håbede dog, at det ville give dem et konkret fundament at bygge videre på, skulle de en dag få lyst at tage dertil igen, og at det ville være rart for dem at have set og fornemmet de steder, de boede som små. Under hensyntagen til tid og økonomi besluttede vi os for en rejse på 30 dage med 15 dage i hvert land.

Planlægningen

Allerede et helt år inden begyndte vi på planlægningen. Det var i meget god tid, men det var rart og sjovt at kunne planlægge i ro og mag. Vi startede med at bestille de internationale flybilletter ud og hjem – ud via Hongkong og hjem fra Hanoi. Så var rammerne sat.

Når vi rejser, planlægger vi normalt det meste selv, men besøgene på børnehjemmene skulle vi have lokal assistance med. Især i Kina kræver det en del med at få myndighedernes tilladelse, og vi endte med at få den amerikanske organisation OCDF (Our Chinese Daughters' Foundation) til at

arrangere besøget til Changsha og børnehjemmet i Qi Dong. Vi havde forhørt os hos CITS, som vi ved, andre adoptivfamilier har benyttet, men de mente ikke, vi kunne besøge netop dét børnehjem. Vi vidste dog gennem diverse Yahoo-internetfora, at der var flere amerikanske og australske familier, der havde været i Qi Dong, så det måtte jo kunne lade sig gøre. I oktober 2008 fik vi endda forbindelse til en australsk familie, der mailede til os fra Qi Dong, og som havde fået besøget arrangeret via OCDF.

Resten af turen i Kina arrangerede vi selv med lidt bearbejde og søgning på nettet, og vi fik nogle anbefalinger bl.a. til en lokal guide i Yangshuo. Vi fik dog også OCDF til at bestille indenrigsfly i Kina og toget fra Kina til Vietnam.

Til Vietnamturen bestilte vi selv hotellet i Hanoi. Dernæst fandt vi et lokalt rejsebureau, der arrangerede vores tur til Halongbugten, og til sidst fik vi arrangeret turen til Hoa Binh (inklusive børnehjemsbesøg), Mai Chau og Luong Son via et andet lokalt rejsebureau i Hanoi, Tonkin Travel, hvis service-niveau og priser virkede rigtig fornuftige. Vi havde også fat i DanAdopt, men da vi var så

Sally og Molly får en ny ven på vej til landsbyen Pu Di.

tidligt ude, kunne de ikke garantere, at deres lokale kontaktperson Mrs. Ha ville have tid til at hjælpe os med børnehjemsbesøget på den bestemte dag. Fair nok, men når man som jeg lider af planlægger syndromet, kunne det ikke rigtig bruges.

Hongkong

Vores tur startede med 4 dage i Hongkong, der ud over Disneyland har masser af byde på for børn. Jeg er ikke storby-fan, men Hongkong er et spændende kulturmik; det er virkelig stedet, hvor „østen møder vesten“. Vi tog på udflugter til den store Buddha-statue, fiskerbyen Tai O, hvor vi bl.a. sejlede ud og så delfiner, Victoria Peak med flot udsigt over Hongkong m.m. I Hongkong fik vi også en forsmag på alle de spændende kulinariske oplevelser, vi fik på turen. Molly og Sally valgte de levende fisk, krabber, krebs m.v., som efterfølgende måtte lade livet og blive tilberedt efter vores ønsker. Heldigvis har vi i vores piger to små gourmander, som elsker asiatisk mad og gerne spiser med pinde. Slange skulle prøves samt næsten alt fra havets spisekammer. Hund og skildpadde var de eneste dyr, de ikke ønskede at smage.

Irsk whiskey på 30. sal

Fra Hongkong fløj vi til Changsha (alle indenrigsflyvningerne i Kina fungerer perfekt) og blev mødt af Jacky, vores OCDF-guide, som skulle ledsage os til Qi Dong. Vi følte straks et sug i maven ved gensynet med det 5-stjernede Dolton Hotel i Changsha. Lige netop dér i lobbyen så vi Sally for første gang. Nu stod hun her igen, 7 år efter, vores store, dejlige pige. Det første, vi gjorde, da vi kom op på værelset på 30. sal, var at sms'ere til vores rejsegruppe hjemme i Danmark: „Traditionen tro er der irsk whiskey på værelse 3009“. „Vi kommer!“ tikkede svaret ind få sekunder efter. Men det var nok ikke lige til at få flybilletter med så kort varsel, så vi måtte skåle alene denne gang.

Børnehjemmet i Qi Dong

Efter en dag med sightseeing i Changsha kom endelig dagen, hvor vi skulle til Qi Dong. Qi Dong ligger 3-4 timers kørsel fra Changsha, og vi havde ikke mulighed for at besøge børnehjemmet, da vi var her sidst. I Changsha købte vi noget slik til børnene på børnehjemmet, og pludselig blev det virkeligt for os, at vi skulle dertil – også for Sally. Hun var spændt, men hendes ønske var ikke så meget at se børnehjemmet – hun håbede især, at det ville blive muligt at møde den tidligere forstander, som hun havde boet hjemme hos i 3 måneder.

Det var en stor oplevelse at se selve Qi Dong by og området omkring den. Da vi kørte fra motorvejen og ind mod Qi Dong, tænkte jeg på, at Sally jo måtte have kørt lige netop her for 7 år siden – blot i den modsatte retning. Vi måtte sande, at Qi Dong by er grå, beskidt og temmelig trøstesløs. På hotellet var vi ikke de eneste gæster på værelset, idet vi måtte dele det med adskillige kakerlakker. Om aftenen oplevede vi Qi Dongs svar på tv-showet X-Factor: en stor legeplads/park var omdannet med en scene, hvor børn og unge optrådte med en skøn blanding af vestlig popmusik og kinesisk opera. Vinderne gik efter sigende videre til den nationale talentkonkurrence.

Børnehjemmet var, som byen selv, gråt og beskidt. Det var meget mindre og i langt dårligere stand, end jeg havde forestillet mig. Der var kun special needs børn tilknyttet nu; de fleste boede i plejefamilier, mens 9 børn boede på hjemmet. Det var hjerteskræende at se dem, som de sad der, uden legetøj eller andre faciliteter. To børns papirer var p.t. hos CCAA med henblik på adoption, men hvad med resten? Vi blev præsenteret for Sallys sagsmappe, der overraskende viste sig at indeholde en 7-8 fotos af hende som lille, som vi ikke havde set før. Vi måtte ikke få dem, men måtte gerne tage billeder af dem. Vi følte os vel nok modta-

get, selvom forstanderen virkede lidt fraværende. Bagefter sagde Sally selv om børnehjemmet, at „der var ikke så pænt“. Ellers var hun mest optaget af børnene og af, hvad der mon ville blive af dem. „Jeg er glad for, at I kom og hentede mig“, sagde hun senere i et tænksomt øjeblik.

Til gengæld var Sallys begejstring stor, da det lykkedes at møde den tidligere forstander, Mr. Deng. Han var blevet fremmet og arbejdede nu på det lokale „civil affairs“ (lokaladministrationen). Jacky opsøgte ham og spurgte, om han ville se os. Det ville han gerne! Han var midt i et møde, men kom ud og ilede hen imod os, da vi kom gående hen ad gangen. Han var tydeligvis meget glad for at se Sally igen. Vi udvekslede gaver, snakkede lidt, og vi gav ham et fotoalbum med fotos af Sallys liv i Danmark, som han glædede sig meget til at vise sin kone. Så viste han os, at han stadig havde et foto af Sally på sin mobiltelefon! Det optog Sally rigtig meget bagefter – hun forstod, at hun havde betydet meget for ham, og at han stadig huskede hende. Som hittebarn fra Kina vil det sandsynligvis være umuligt for hende at søge tilbage til sin fødsel, men med dette er en dør til hendes tidlige barndom alligevel åben.

Skolebesøg, vandbøfler og mudderbad i Yangshuo

Næste stop på rejsen var Yangshuo – en by, der ligger meget smukt ved Li-floden og de mange karstklipper, lidt syd for Guilin. Her havde vi besluttet at blive i 5 dage for at fordøje oplevelserne i Qi Dong. Det blev 5 fantastiske dage. Vi boede lidt uden for byen på et vidunderligt sted med den flotteste udsigt ned over Li-floden, og det blev vores udgangspunkt for nogle udflugter, som vi ikke i vores vildeste fantasi havde forestillet os. Vi havde fået kontakt med en lokal guide, der tog os med ud til den landsby, hun selv kom fra – der var ingen veje derud, man måtte sejle et par timer på floden og

Nysgerrige børn i Luong Son.

En 3. klasse i Pu Di. Sally og Molly er også kommet i skole (bagest).

Molly sidder hjemmevant med én af de små på børnehjemmet i Hoa Binh. Den lille fyr til venstre skal snart til Danmark.

Foran børnehjemmet i Qi Dong.

Sally med Mr. Deng, den tidligere børnehjemsforstander, som hun boede hos i tre måneder.

lægge til ved bredden og så vandre op mod byen blandt de lokale landmænd og deres vandbøfler. Det var en helt anden verden. Vi besøgte landsbyskolen, hvor Frank fik mulighed for at undervise en 3. klasse i engelsk. Børnene var en sæk glade lopper, der strømmede hujende ud fra deres klasseværelser, da de så os komme.

De fleste børn i landsbyen bor hos deres bedsteforældre, idet deres forældre arbejder i byer langt borte og kun kommer på besøg en gang om året. Når børnene er en 10-11 år, bliver mange af dem også sendt væk for at gå i skole langt fra landsbyen. Men dem, vi mødte, var glade og sorgløse – som børn er flest.

I Yangshuo tog vi også på cykeltur, sejlede på tømmerflåder ned ad Yu Long floden, oplevede det fascinerende skarvfiskeri, besteg Moon Hill og tog mudderbad

langt inde i en grotte. Og hele tiden var vi omgivet af det smukke landskab.

Vis mig dit øre

Yangshuo var sidste del af Kinaturen, og vi skulle videre til Vietnam med toget, først 5 timer fra Guilin til Nanning i et overfyldt tog, fuld af muntre unge kinesiske studerende, der gerne ville i kontakt med os, men ikke rigtig turde, så de sad og skrev små sedler på engelsk til os. Dernæst skulle vi med nattoget fra Nanning til Hanoi. Det blev lidt af en stropetur. Vores pas og billetter blev tjekket grundigt mindst 5 gange af forskellige kontrollanter. Vi havde lagt os til at sove, og da vi nåede til grænsen omkring kl. 23, kom de kinesiske grænsevagter og ville se pas. Søvntrukne gav vi dem passene, og iført mundmasker og plastichandsker kiggede de på os og dernæst i passene mange gange. Så gestikulerede de til Molly, at hun skulle vise dem sit øre. Fnisende gjorde hun, som hun fik besked på. Dernæst det samme med Sally. Så spurgte de Sally på engelsk, hvor gammel hun var. Begge vores børn taler engelsk, så Sally svarede beredvilligt. Så spurgte de hende, om hun kunne tale kinesisk, hvilket hun benægtede. Så var de endelig tilfredse. Men vi skulle ud af toget med al vores bagage; vi skulle febertjekkes, og bagagen gennemlyses. Endelig kunne vi dog stige ombord på toget igen, og vi lagde os atter til at sove. 45 minutter senere standse toget så på den vietnamesiske side af grænsen, og også her skulle vi ud alle mand inklusiv bagage. Her skulle vi udfylde immigrationspapirer og helbredserklæringer – klokken var nu omkring et om natten, og det var en anelse svært at samle sig om det. Men til sidst fik vi da de nødvendige stempler i passene, og vi kunne endelig fortsætte mod Hanoi, hvor vi ankom i regn og mørke kl. 5 om morgenen og ikke kl. 7, som planlagt. Trætte og udkørte forsøgte vi at holde de overivrige taxichauffører stangen, inden vores hotelchauffør, der heldigvis selv hav-

de opdaget, at toget ankom tidligere, dukkede op som en frelsende engel.

„Kom, lad os dø sammen“

Det var 10 år siden, vi var i Hanoi sidst. Byen lignede sig selv, bortset fra at der nu næsten ingen cycloer (cykeltaxaer) var at se mere. Nu var der næsten kun motorcykler; dem var der til gengæld mange af! Og der var selvfølgelig en infernalsk larm og dytten. Dytteriet har til formål at fortælle andre, at „her kommer jeg, pas på“. Så mange kører med hornet i bund konstant. Trafikken er fuldstændig kaotisk; det er med livet som indsats, at man krydser gaden. Vi studerede de lokale og udviklede hurtigt en teknik, så vi kunne komme over. Det nytter ikke at stå at vente på, at der bliver hul mellem motorcyklerne, for det bliver der aldrig. Man kaster sig ud i det med ren dødsforagt. Vi blev hurtigt enige om, at enten klarede vi det her alle sammen – eller også måtte vi dø sammen. Ingen måtte dø alene! Så hver eneste gang, vi skulle krydse gaden, sagde vi i kor „kom, lad os dø sammen!“ Men vi kom helskindet over hver gang, selvom der var en del „close calls“ ... Molly var begejstret for at være i Vietnam. „Det er MIT land“ gentog hun igen og igen.

Gensyn med Hoa Binh

Vi var meget spændte på, hvordan besøget i Hoa Binh ville forløbe – både i forhold til, hvordan Molly ville reagere, men også i forhold til vores lokale guide, der var fra Tonkin Travel i Hanoi, og som ikke havde nogen erfaring med adoption og adoptivfamilier. Men det gik meget fint. Chi viste sig at være en meget kompetent og ikke mindst indfølelsefuld fyr, der syntes, det var dejligt, at vi var kommet tilbage til Vietnam med vores børn, og som forstod vores ønsker og behov rigtig fint. Tonkin havde aftalt vores besøg med børnehjemmet inden, og vi var ventede og velkomne. Der var den samme afslappede stemning på børnehjemmet,

som da vi hentede Molly for 10 år siden, og vi kunne gå rundt, se stedet og snakke med børnene, så meget vi ville. Molly havde glædet sig til at skulle „lege“ med babyerne, og det fik hun rig lejlighed til. Hun optrådte fuldstændig hjemmevant, tog babyerne op og satte sig i skrædderstilling med dem på de lave senge præcis som plejerne på stedet. Der var et par stykker af de små, som hun særlig kastede sin kærlighed på, og det var lidt svært for hende at slippe dem igen. Men hun var glad, og vi fornemmede, at besøget satte noget på plads for hende.

Der var 17 små børn på centeret og 40 større børn, som boede der fast og gik i skole der. De kom nysgerrigt over til os, og vi forsøgte at kommunikere med dem på en blanding af engelsk og tegnsprog. Også her bemærkede Sally – med reference til de store børn, der tydeligvis er blevet der uden at få en familie – at „det var godt, vi kom og hentede hende“. Og hun tilføjede snusfornuftigt, at „ganske vist har de deres venner på børnehjemmet, men hvis de bliver uvenner, har de ingen familie at gå hjem til“.

Mai Chau og Luong Son

Oprindeligt havde vi planlagt en tur op til Sapa, men vi fik kolde fødder, idet vi var bange for, at det blev for anstrengende, så i ellefte time havde vi lavet det om, så vi i stedet kunne blive i Hoa Binh provinsen i nogle dage. Så kunne vi også bedre fornemme det område, hvor Molly kommer fra. Det var den helt rigtige beslutning. Efter børnehjemmet besøgte vi en Muong-landsby; Muong er den etniske minoritet, som Molly tilhører. Det var fantastisk at opleve Muong-folket og landsbyen, meget smukt beliggende blandt rismarker og lave bjerge. Så stod den på en dejlig sejltur på den store sø i Hoa Binh, og så skulle vi overnatte i Mai Chau i et såkaldt „homestay“ i et primitivt

stolpehus. Mens vi lå på de halvdårlige madrasser på gulvet under hver vores myggenet, rendte massevis af små gekkoer rundt iblandt os, og kl. 5 om morgenen begyndte hanerne at gale. Den næste dag gik vi tur til nogle små landsbyer i Mai Chau dalen; overalt blev vi mødt af nysgerrige folk, der hilste venligt på os.

De næste 3 dage tilbragte vi på et slags resort i Luong Son, der ligger ca. midt mellem Hoa Binh og Hanoi. Det var et meget specielt sted, meget charmerende og rustikt og lå omgivet af palmer, nærmest som inde i en jungle. Der var intet andet i nærheden end rismarker og små landsbyer. Vi lånte cykler, drev rundt på små sivbåde på en sø og badede i swimmingpoolen og i søen. Det var også her, at Molly og Sally fik en oplevelse, der både forskrækkede og fascinerede dem. Den ene aften lød der pludselig et hyl fra Sally: „Mor, mor, kom!“ Der er en flagermus!“ Første troede jeg ikke på det, men så kunne jeg godt høre fra de tiltagende hyl, at det måtte være rigtigt nok; der var virkelig en flagermus på pigernes værelse. Kræet var fløjet ind ad det åbne vindue, havde ramt en væg og var drattet ned på gulvet, hvor den lå og gispede. Molly ville straks „redde“ den, men jeg var nervøs for bid og hundegalskab, så vi fik hidkaldt en af de ansatte, som med et lidt overbærende smil samlede den op og forsvandt ned i køkkenet med den, skarpt forfulgt af Molly og Sally, der absolut ville se, hvad der skete med dyret. Nede i køkkenet blev den lagt ned i et glas. Så kom der låg på, og der blev prikket huller i låget. Vi sagde til pigerne, at de nok ville passe på den, til den var rask nok til at kunne flyve igen. Men vi tænkte ved os selv, at der nok var nogen, der skulle have flagermusesuppe den næste dag ...

Mollys 10-årsdag i Ha Long bugten

Så tilbragte vi endnu et par dage i Hanoi, og Frank og jeg powershoppede videre i den gamle bydel. Alt er stadig meget billigt i Vietnam. Og vi fik afhentet det tøj, som vi havde bestilt hos skrædderen. Molly var meget begejstret for sin ao dai, den specielle vietnamesiske dragt. Vi nåede også en tur Ninh Binh, der kaldes „Ha Long bugten på land“.

Dernæst skulle vi på en 3-dages tur til Ha Long bugten. For 10 år siden havde Frank og jeg set Ha Long bugten fra en ramponeret båd i „backpacker-udgave“. Denne gang havde vi bestilt luksusudgaven med hyggelige kahytter og restaurant om bord. Vores hotelbåd var udgangspunktet for adskillige udflugter i mindre både, kajakroning, picnic, badning m.m. Her var langt flere turister nu end for 10 år siden, men det er jo ikke uden grund, at folk valfarter

hertil. Uanset økonomi- eller luksusudgave er selve bugten lige smuk – jeg vil nok betegne den som ét af de smukkeste steder i verden. Desværre medfører de mange turister, at der ligger en del affald i vandet.

Mens vi sejlede i bugten, fejrede vi Mollys 10-årsdag. For præcis 10 år siden fik vi Molly overdraget i Hoa Binh, efter at have været netop her i bugten dagen forinden.

Hvad koster sådan en tur?

Selvom vi til enhver tid vil sige, at vores tur var alle pengene værd og mere til, er sådan en tur ikke billig. Vi sparede ret meget ved selv at arrangere en stor del af turen – de organisationer, der arrangerer „tilbagerejser“ tager sig rigtig godt betalt for det (OCDF, Lotus Travel, m.fl.). Man kan med fordel benytte ganske almindelige, lokale rejsebyureauer til de dele af turen, man måtte ønske. Men det løber op alligevel. Hvis vi havde haft lidt mere is i maven og havde ventet med at bestille nogle af udflugterne lokalt, havde vi uden tvivl kunnet spare endnu mere. Vi endte med en udgift på mellem 80- og 90.000 kr. for 30 dage inklusive alt det løse. Hvis der er nogen, der gerne vil høre i detaljer, hvordan udgifterne var fordelt eller høre andre enkeltheder fra turen, send mig en e-mail (heidifrank@webspeed.dk).

Foredrag i skolen

Som nævnt i starten, var besøgene på børnehjemmene ikke dét, der fyldte mest hos Molly og Sally, inden vi rejste. Men når man spørger dem nu, hvad der var bedst på turen, ligger børnehjemmene meget højt på listen. Og det er ikke bare noget, de siger for at glæde mor og far. Den dag, de skulle starte i skole efter turen, insisterede de begge på have billeder med til at vise deres kammerater og lærere. De fik hver lov at udvælge billeder, der blev lagt på en USB-nøgle – og mange af billederne var dem fra børnehjemmene og besøget hos den tidligere forstander i Kina. For Molly var det også vigtigt at vise billedet af det hospital, hvor hun blev født. Pigernes lærere fortalte bagefter, at begge piger havde stillet sig op i klassen og berettet. Sally havde talt i 40 minutter og havde ikke mindst fortalt indlevende om børnene på børnehjemmene, og om hvad det egentlig vil sige at blive adopteret. Da Sally fortalte om de store børn, der stadig boede på hjemmet i Hoa Binh, udbrød én af drengene spontant „så er du jo heldig!“ Og Sally svarede med fast blik „ja, det er jeg“.

Rejse igen?

Mætte af oplevelser og med skrumpen pengepung kommer vi nok ikke lige til Kina og Vietnam foreløbig. Men vi er alle enige om, at vi gerne vil af sted igen. Om der igen skal gå 10 år, må tiden vise. ■

Molly i sin skræddersyede ao dai.

ADOPTION

følger generationer

Af Gerda Skovmand-Madsen

Naturligvis, vil man vel sige.

Jeg blev alligevel lidt forbavset, da det ramte mig, som en boomerang:

„Mormor, nu ved jeg det. Du er ikke min rigtige mormor!“

Min datter, Chetana, er adopteret fra Indien, nu 37 år. Hendes mand er pæredansk, og lige før Julies fødsel blev han udstationeret i Haag, hvor Julie blev født. Halvandet år gammel flyttede hun med sine forældre til Cape Town, og om nogle få dage flytter de videre til Dubai. 2½ år gammel kom hun i skole, som det hedder dernede. Jeg har været med til at fejre hendes tre års fødselsdag dernede og også hendes femårs i marts 2009. Samtidig med, at Julie fyldte 5, var der ikke mindre end 5 andre fra klassen, der fyldte år. Fødselsdage dernede fejres – som børnefødselsdage mange steder her også – på en restaurant med legeplads, hvor en eller begge forældre eller en nannie følger med. Og min datter tog mig med ved hver fødselsdag og præsenterede mig som sin mor. Så en dag siger Julie: „Mormor, der er ingen i min klasse, der tror, du er min mormor“. Jeg spurgte: „Er der nogen, der har sagt noget?“ „Ja“ svarede hun, „I dag tre (viste tre fingre), og jeg er træt af det. Jeg gider ikke hver dag sige til dem, at du er min mormor!“

Jeg var nok klar over, at der er blevet talt i de små hjem om, hvordan jeg kunne være Chetanas mor.

Jeg sagde imidlertid ikke mere, da det er min datter, der skal fortælle det, hun vil have fortalt.

Så kom de hjem på sommerferie. Og så

snart vi fik lejlighed til i fred og ro at snakke sammen, siger hun: „Mormor, nu ved jeg det. Du er ikke er min rigtige mormor. Du har taget min mor fra hendes rigtige mor og far. Og jeg har været gal på dig over det. Og jeg har grædt over det. Men jeg elsker dig alligevel, og jeg vil savne dig, når vi rejser hjem“.

Senere, da hun en dag ville en anden vej end jeg og vendte om for at gå hjem – noget faretruende, da hun ikke kender den danske trafik, måtte jeg forklare hende, at hun skulle følges med mig. Hun protesterede og gav sig til at skrike og råbte: „Du elsker mig ikke længere. Det er, fordi du ikke er min rigtige mormor!“

Nu er jeg lige vendt hjem efter 4 ugers ophold dernede, og emnet blev ikke drøftet. Jeg tror, hun forstår det. Hun har også stædigt forfulgt emnet, indtil hun fik svaret, der endnu er tilstrækkeligt. En dag spekulerer hun måske på, hvorfor hun er så mørk, som hun er. Men det bliver måske ikke aktuelt at snakke med hende om det. Hun finder måske lige så stille ud af det.

Jeg var dernede sammen med hendes farmor, og da vi forleden sad ved Cape Point og spiste, kom et tæt omslyn-

get ungt par forbi. En sort mand og en lyshåret kvinde. Farmor kommenterede dem: „Er det ikke et usædvanligt syn?“ „Der er flere og flere“, kommenterede Julies far. Og så sagde vi ikke mere.

Det var noget andet i Haag, hvor jeg en dag var på markedet med min svigersøn, og så 4-5 blandede par med barnevogne. Og da de unge kom hjem nogle måneder senere, sagde min datter: „Alle kigger på os, det er vi dejligt fri for i Haag“.

Men første gang jeg besøgte dem i Sydafrika, og vi var på tur ved Cape Point, gik jeg foran dem, mens min svigersøn gik med armen om Chetana og styrede klapvognen med en arm, da et ungt japansk ægtepar vendte sig om for at se på dem. Min datter og svigersøn så lige ud, som jeg har bemærket de altid gør, når nogen kigger. Den japanske kvinde så flere gange tilbage og kiggede grundigt i klapvognen og så på det kønne barn, der lå og sov. Hun kommenterede det til sin mand, der kun en enkelt gang så sig tilbage. Til sidst så hun lige på dem, nikkede og smilede, og de gengældte smilet. Da jeg blev indhentet, sagde min svigersøn: „De tror, du er min mor“. ■

Hunden Muffin
og Julie.

Adoption & Samfund afholder i år landsmøde
den 6. og 7. marts 2010 på Vilcon Golfhotel, Oksebrovej 2, Skovsø, 4200 Slagelse, med temaet:

„EN ADOPTION VARER HELE LIVET“

Hvordan vejleder vi som aktive i A&S adoptivfamilier og adopterede? Hvilken vejledning er der brug for både før, under og efter adoptionen? Hvordan vejleder vi i samarbejde med de eksterne rådgivere?

PROGRAM FOR LØRDAG DEN 6. MARTS 2010

Rådgivning før adoption og formidling af adoption

- Kl. 10.00 – 10.15 Velkomst v/formand Michael Paaske.
Kl. 10.15 – 11.45 Centrale rådgivningstemaer ved de formidlende organisationer.
Kl. 11.45 – 12.30 Rådgivning, afklaring, PAS nu og i fremtiden ved Familiestyrelsen.
Kl. 12.30 – 13.30 Frokost.

Adoptionsrådgivning set i et helhedsperspektiv

- Kl. 13.30 – 14.45 Fra børnehjem til familie til daginstitution v/psykolog Marie Olsen Kludt, der har speciale inden for børne- og familieområdet. Marie har praksis i København og er desuden også PAS-konsulent.
Kl. 15.00 – 16.30 „Når sindet brister“ v/Kirsten Andersen, der er mor til et psykisk sårbart barn. Kirsten er aktiv i lokalforeningen Bedre Psykiatri på Fyn og er gift med en dansk-adopteret, og der er flere adoptivbørn i den allernærmeste familie. Kirsten vil fortælle om, hvordan det er at have et psykisk sårbart barn i familien, og om hvor svært det kan være, når man ikke møder forståelse for det fra udenforstående.

Rådgivning efter adoption

- Kl. 16.45 – 17.30 Rådgivning og refleksion – nye relationer.
Kl. 17.30 – 18.30 Pause inden middagen. Mulighed for vandretur og golfsimulator.
Kl. 18.30 – 20.00 Middag.
Kl. 20.00 – ??? Underholdning og herefter networking.

PROGRAM FOR SØNDAG DEN 7. MARTS 2010

Rådgivning efter adoption

- Kl. 09.00 – 10.30 „Forældre er lidt opreklamerede“ – Et foredrag om tilknytning, forælderroller, socialisering i kammeratskabsgrupper, selvtillid og selvværd v. psykolog Jens Damkjær.
Kl. 10.45 – 11.15 Rådgivning med eksterne rådgivere, et overblik – med hvem og hvordan? v. Bente Pedersen A&S.
Kl. 11.15 – 12.15 Workshops: En adoption varer hele livet. Hvordan vejleder vi i samarbejde med andre aktører denne proces?
Kl. 12.15 – 13.00 Plenum. Fremlæggelse fra workshops og fælles opsamlende refleksion.
Hvordan kvalificerer vi adoptionsvejledning med eksterne parter i fremtiden?
Kl. 13.00 – 14.00 Frokost og herefter farvel og tak for denne gang.

Landsmødet henvender sig i år primært til medlemmer af Adoption & Samfund, der enten er aktive i en af A&S' lokalforeninger eller i en lande- eller interessegruppe.

Menige medlemmer har også mulighed for at deltage mod en egenbetaling på kr. 1000,- for begge dage. Når tilmeldingen er modtaget, får du tilsendt oplysning om kontonummer til betaling af deltagergebyr, og først når pengene er modtaget, er din tilmelding endelig registreret.

BINDENDE TILMELDING skal ske til: Lene.Borg.TV2B@hotmail.com **SENEST den 12. februar 2010.**

På grund af begrænset antal pladser bliver din tilmelding registreret efter „først-til-mølle“-princippet.

HUSK oplysninger om dit navn, adresse, mobil/tlf. nr. og dit medlemsnr., (se eventuelt bag på dit medlemsblad) samt hvilken lokalforening, landegruppe eller interessegruppe, du repræsenterer.

Hvis du ønsker eneværelse, koster det kr. 100,00, og det gælder både for aktive og menige medlemmer.

Hilsen Landsmødeudvalget, der i år består af: Bente Pedersen, Jens Damkjær & Lene Borg, HB.

Treenighed på Trinity

– det årlige VIP-møde

Hovedbestyrelsen og lokalforeningerne mødes

Den 9. januar afholdtes det årlige VIP-møde på Trinity hotel i Fredericia. Programmet bød på en statusdel, et foredrag samt en række workshops. Højdepunktet var Ninna Hjorts meget personlige fortælling om kulturel forankring, hvor hele adoptionstriaden – barnet og de to sæt familier – blev bragt i spil. Dagen blev samtidig til et gensidigt inspirerende møde mellem de unge adopterede og adoptanterne, hvor begge parter fik nye vinkler på såvel lys som skygger i adoptionsprocessen.

Af Annette Smedegaard Christiansen
Fotograf: Henrik Lund

Udenfor fyger sneen over Lillebæltsbroen og kirkespiret på Snoghøj, indenfor følger Chris MacDonalds insisterende blik os fra de mange posters, der er ophængt i forhal og på gange, med koncepter som reflect wise, eat wise og relax wise. Hotellet er opdelt i zoner til refleksion, mellemmåltider og povernapping, og så er der selvfølgelig motionsrum i kælderens. Her er alle forudsætninger for, at vi får en ROMI (Return On Meeting Investment), og når tilmed Alice in Wonderland hænger indrammet og i uddrag over sengen, ja så er alle drømmes porte åbne.

Jens Damkjær, nyt HB-medlem, synger for, og vi synger med på højskolesangen om den universelle kærlighed, „Du kom med alt det der var dig“. Her er mange stemmer: HB-medlemmer, lokalforeninger, rådgivere, ungdomsafdelingen og bladet. Kasketterne

må dog godt tages af denne dag, hvor vi skal have „frihed til at være – og lære“, som Jens Damkjær formulerer det.

Status og fremtiden

Næstformanden, Paul K. Jeppesen, lægger ud med nyt fra adoptionsverdenen. Statistikkerne viser en nedgang i såvel godkendelser som hjemtagelser, dog forventes det, at den nye lov om tvangsadoptioner vil medføre en stigning i antallet af danske adoptioner.

Den ændrede formidlingssituation med flere ansøgerlande, længere ventetider og nye afgiverlande tegner et nyt billede og vil kræve mere fleksible regler, men også større fleksibilitet fra såvel ansøgerne som de formidlende organisationer.

Situationen har lagt et øget pres på de to danske formidlende organisationer, Danadopt og AC, som har aftalt fremover at udveksle erfaringer med henblik på at løfte

niveauet og fremme udviklingen hos begge parter.

Formidling og ikke handel

Også afgiverlandene står over for nye udfordringer i form af et øget pres. Det kan bl.a. imødegås gennem en ændret bistandspolitik. Eksempelvis kører der p.t. under Haagerkonventionen, som også er tiltrådt af Danmark, et program i form af interinstitutionel bistand, hvor der gives juridisk bistand til lande, der for nuværende ikke kan bortadoptere pga. korruption og mangelfulde administrative procedurer.

„Bistanden skal ydes gennem Haagerkonventionen“, sagde næstformanden og fremhævede den danske holdning: at vi formidler børnene og betaler, hvad det koster. Desuden sender vi ansøgningerne et sted hen ad gangen, da vi ikke vil medvirke til den overbelastning, afgiverlandene oplever fra visse modtagerlande i form af

flere ansøgninger, end der er børn, og som i sidste ende kan presse landene til handel med børn.

På NACs (Nordisk Adoption Council) møde i Reykjavik i september besluttede de nordiske adoptionsorganisationer, herunder Adoption & Samfund, at arbejde for global udbredelse af den høje etiske standard i nordisk adoptionsarbejde med fokus på barnets rettigheder. Et fælles dokument om forholdet mellem adoption og handel med børn blev vedtaget og udbredes nu i alle relevante internationale fora, bl.a. i de internationale børneorganisationer.

Adoption før agurk

Medierne stiller vedblivende adoptionsverdenen over for udfordringer. „Adoption står før agurk i ordbogen“, sagde næstformanden og hentydede til, at adoption er godt stof, også i agurketiden.

Udenlandske forhold overføres ukritisk og fejlagtigt til danske forhold, og vi ser i flere sammenhænge en uetisk kobling mellem humor og adoption og adopterede.

Adoption & Samfunds medieansvarlige udgøres af formandskabet i forening, som strukturen er nu.

Rådgivning

Rådgivningskoordinator Louise Svendsen redegjorde for Adoption & Samfunds rådgivningsstruktur og gav eksempler på typiske henvendelser. Den igangværende PAS-forsøgsordning afspejler sig i færre henvendelser omkring nyligt hjemtagne børn, hvor det i højere grad er råd omkring børn stillet i forslag og forberedelsen af hjemtagelsesrejsen, der fylder. Psykologen får fortsat henvendelser omkring bekymringer i forhold til barnets udvikling.

De længere ventetider har mærkeligt nok ikke medført nogen henvendelser.

Rådgivningen, som er på frivillig basis, skal opfattes som et tilbud om sparring og en mulighed for at blive henvist til relevante steder i systemet.

Som noget nyt har Rigshospitalet oprettet et ambulatorium med speciale i adoptivbørn. Og PAS-ordningen er „skræddersyet til Adoption & Samfund“, helt i Haagerkonventionens ånd. Ifølge konventionen kræves nemlig et særligt tilbud til adopterede.

PAS-evalueringen – en selvopfyldende profeti?

Louise Svendsen gennemgik kort midtvejs-evalueringen af PAS-ordningen: hvem søger, hvorfor søger de, og hvad har de fået ud af det?

10 % af den potentielle målgruppe søger. Der er en lille overrepræsentation af andengangs- og eneadoptanter. De hyppigste årsager er uhensigtsmæssige overlevelses-

strategier, afkodning af barnets signaler og tilknytning.

Generelt viser midtvejs-evalueringen en forbedret forældrekompetence og en øget forståelse for barnets behov, og kun fem procent har ikke fået noget ud af PAS-forløbet.

Louise Svendsen udtrykte dog visse forbehold. Det er en relativt lille gruppe, der har svaret, og evalueringen siger ikke noget om, hvordan det gik før konsulentbistanden. Er deltagerne valgt, fordi det gik dem godt, både i udgangspunktet og efter PAS-forløbet?

Forbyttet adopteret?

„Jeg er født tre gange,“ indleder Ninna Hjort sin fortælling. Hun er lille og rank, blikket er intenst. „Jeg har altid kunnet lide at være alene“, betror hun os. Her er et menneske, der tør konfrontere sin egen ensomhed.

Første fødsel, den fysiske, finder sted i Seoul, Korea. Her kommer hun på børnehjem; en dårlig økonomi tvinger familien til at træffe et valg, og som den yngste ud af en flok på fire falder valget om bortadoption på hende.

Anden fødsel udløses af et foto. Det sidder i Barnets Bog og forestiller Ninna sammen med sin nyslåede adoptivmor. Ved siden af sidder en anden kvinde og et andet adoptivbarn. Billedet vækker hos hende en følelse af vilkårlighed: det er ikke hende, de har ventet på, men et barn med et journalnummer. I princippet kunne hun være en „forbyttet adopteret“.

Tredje fødsel sættes i gang ved mødet med den biologiske familie i Korea og dennes efterfølgende besøg i Danmark. Ninna får svar på nogle af de mange spørgsmål, hun har tumlet med gennem årene, men efterlades med lige så mange ubesvarede spørgsmål. Og hvert svar rejser et nyt spørgsmål.

„Jeg har ikke lyst til at kende alle svar“, siger Ninna. „Historien skal lukkes nu.“

Prinsesse eller havneluder

Barndommen er tryk. Ninna vokser op i et lille ø-samfund, udadtil er integrationen gennemført. „Hele samfundet forsøgte at udviske mig“, siger hun. „Det kunne have været rart med en dialog, f.eks. i skolen.“

Hun føler sig elsket af sine adoptivfamilie, opfatter sig som dansker, men den kulturelle forankring mangler.

Ungdommen er kaotisk. Ninna bliver „vild“ i skolen og konfronteres med racisme. Over for adoptivforældrene føler hun ikke, hun kan sige noget negativt omkring sin adoption. Hun bærer rundt på en følelse af at stå i taknemmelighedsgæld.

Moren foreslår hende at kontakte Korea-klubben, men hun har ikke noget behov for at være sammen med andre adopterede og

Ninna Hjort fortæller.

føler morens opfordring som en afvisning. „Jeg prøvede jo så hårdt at blive dansk“, forklarer hun.

Ninna forstår, hvad „adopteret“ betyder. Hendes forældre er hvide, de kunne ikke få børn, derfor fik de hende. Men det er ikke nok. Hun savner en forklaring på, hvorfor hun er her.

I hendes drømme er den biologiske mor skiftevis en prinsesse og en havneluder.

Og så, en dag i 2006, dumper et brev gennem brevsprækken. Det er fra den fremidlende organisation, som spørger, om hun ønsker at vide, hvem hendes biologiske forældre er, for de vil gerne vide, hvem hun er. Ninna kan ikke sige nej. Og kort tid efter modtager hun et brev fra Korea med billeder af sin biologiske familie. Mor. Far. Søskende. Ivrigt studerer hun ligheder i ansigtstrækene. „Jeg er født af en rigtig kvinde“, tænker hun. Men hun tænker også, at billederne bærer på et tomrum. Hun mangler.

30 års barndom og en pubertet

Ninna rejser til Korea, hvor hun bliver modtaget som den baby, hun var, da hun blev adopteret væk. Den koreanske familie bruger hendes koreanske navn, klæder hende i den koreanske nationaldragt, får en frisør til at krølle hendes hår, viser hende børnehjemmet. Hun lærer, at kærlighed i Korea udtrykkes gennem opfyldelsen af materielle behov. At man ærer folk ved ikke at bryde i gråd. Men det, Ninna har behov for, er at sidde og kigge og høre sin koreanske mor fortælle. Hun søger en følelse af at være ønsket og elsket. Familien på sin side ønsker at give hende alt det, de ikke har givet hende tidligere. „Vi skulle igennem 30 års barndom og en pubertet på en uge“, smiler Ninna.

Kontakten holdes efter hjemkomsten. Og på et tidspunkt skriver den koreanske familie, at de kommer til Danmark. Forældre, søskende og et par nevøer ankommer og indlogeres, i alt syv mennesker, først i Ninnas 48 m² store lejlighed, siden, med adoptivforældrenes mellemkomst, i et sommerhus. Situationen er anspændt, kommunikationen dårlig, og da den koreanske mor beder adoptivmoren om at forlade sommerhuset, tager Ninna en beslutning: Nu er det slut, nu skal den koreanske familie hjem.

Den sidste tid bor den koreanske familie i Ninnas lille lejlighed og tilbringer de sidste par dage på vandrehjem, da lejligheden er blevet solgt og skal klargøres.

Det endelige farvel er ikke i lufthavnen – det magter hun ikke – men sker, nogle dage før flyet afgår, da hun på gaden viser dem vej til den nærmeste Fakta med et „Bye bye, god tur“.

Her gør Ninna en pause. Hun dækker munden med en tot af sit hår, ser ud på den flygende jyske sne. Så lander hendes blik igen på forsamlingen.

„Jeg er blevet forankret“, siger hun. „Nu ved jeg, at jeg er dansker. Det skete gennem mødet og konfrontationen – på godt og ondt.“

Dobbelt bagage – dobbelt vægt

Men er den dobbeltkulturelle identitet ikke en gevinst? spørger en deltager.

„En dobbelt bagage er dobbelt så tung“, svarer Ninna Hjort. Man kan som forældre vælge at foretage en eller flere tilbagerejser sammen og i det hele taget at give barnet en dobbelt bevidsthed, men så er man også forpligtet til at give barnet et sprogligt beredskab, mener Ninna Hjort. Såvel barnet som forældrene har en historie, de tvinges til at sætte ord på, men diskursen inden for adoption er fastlåst: der er de samme forventninger, der gives de samme svar. Men det er vigtigt at kunne sætte ord på sine tanker og følelser. Også de forbudte. For eksempel skal det være i orden, tænker Ninna Hjort, også for et adopteret barn ind imellem at kunne sige: „Jeg ville ønske, jeg kunne bytte min mor“.

Ormen

Sten-saks-papir. Vi har forladt stolene og bevæger os rundt mellem hinanden, stopper op, vælger et offer, som vi udfordrer på fagter. Skal vi være hårde, skære igennem eller pakke ind? Taberne hægter sig på deres besejrede, de to-leddede orme bliver til fire-leddede, så til otte, og til sidst er der dannet én lang menneskeorm, der får ordre på at sno sig i spiralform. Dernæst får ormens anfører besked på at vikle alle trykt ud af moradset. Indviklet udvikling.

„Forældreskab er også lederskab“, griner Jens Damkjær, der er legens igangsætter. Hans indledende ord om, at dagen skal give os frihed til at være og lære, får også hér mening.

Workshops

Det bliver en række workshops, der fylder resten af eftermiddagen ud, over emner som: samarbejde og kommunikation mellem hovedbestyrelsen og lokalforeningerne, erfaringsudveksling mellem foreningens rådgivere, og endelig status og fremtidige planer for foreningens ungdomsorganisation.

Samarbejde

Et nyhedsbrev om hovedbestyrelsens arbejde vil fremover tilgå vip-listen som erstatning for de mange mails.

Lokalforeningerne vil snakke mere sammen for at undgå, at de samme arrangementer kommer til at ligge klods op ad hinanden.

Hovedbestyrelsen kan med fordel bruge lokalforeningerne til opgaver, de ikke selv når, så arbejdet bliver fordelt mere ligeligt.

Flere lokalforeninger mangler frivillige. En mulighed kunne være en sammenlægning til regionalgrupper.

Rådgivning

På rådgiversiden vil man se på, hvordan man laver en god rådgivning omkring de nye regler for danske adoptioner, hvor det nu er de samme godkendelsesregler, der gælder for danske og udenlandske adoptioner.

Så er der spørgsmålet om åbne adoptioner. Hvad indebærer det i forhold til de dilemmaer, der kan være for danske adopterede?

Også udvikling på kursussiden blev diskuteret.

A&S Ungdom

Ungdomsafdelingen A&S-U arbejder for at udvikle et netværk blandt adopterede unge mellem 14 og 26 år, som kan mødes, ikke fordi de er adopterede, men om at være adopteret. Der blev på workshoppen opstillet en række forslag til netværksunderstøttende fora, bl.a. facebook-gruppe, hot line fra adopteret til adopteret, sms-tjeneste, film på YouTube, og videreformidling fra skolernes ungdomsrådgivning til A&S-Us hjemmeside (www.ungadopteret.dk).

Ungdomsafdelingens repræsentanter, formand Jeppe Valentin og medlem af daglig ledelse Kasper Hjort, var dog enige om, at det er svært at fastholde unge mennesker i organisatorisk arbejde, men ikke umuligt.

Målet er at skabe et forum, hvor man mødes på tværs af oprindelseslande. Anledningen skal dog ikke være adoptionsrelateret. „Siger man fest, bliver der snakket om adoption. Siger man adoption, bliver der ikke snakket om adoption“, sagde Jeppe Valentin.

Eftertanker

Mørket skjuler sneen udenfor, Chris MacDonald stirrer lige energisk ud i de tomme gange, og Alice er stadig i sit wonderland.

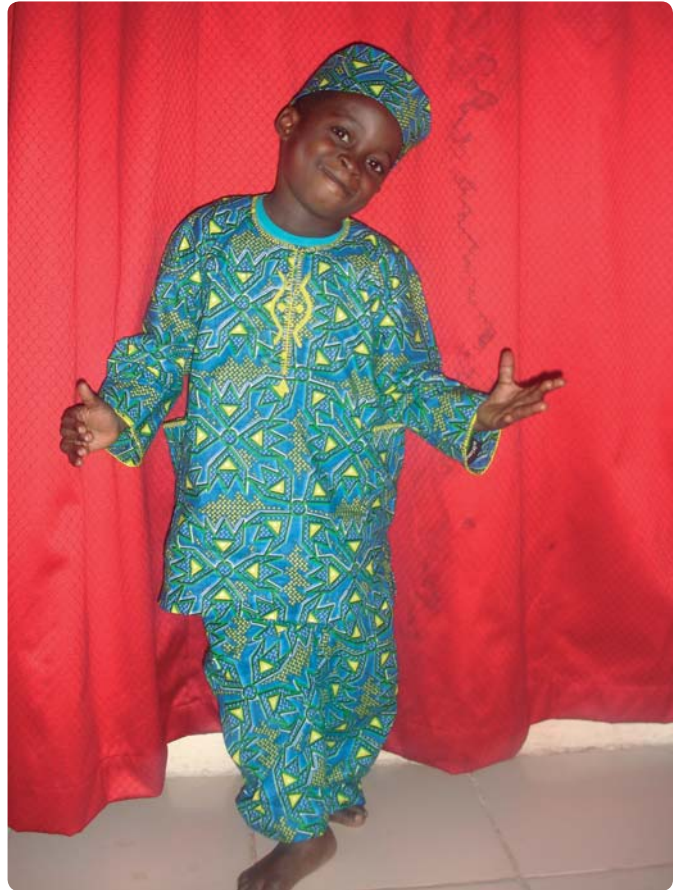
„Jeg nynner altid, når jeg gør rent“, citat Margit fra rengøringen. Det er at læse på shower cap pakningen under spejlet på badeværelset. Vi nynner med hende. Der er fejtet og støvet af i kringelkrogene. Tankernes mange rum tager sig anderledes ud nu, dagen har skabt nye indfald af sol og skygge. ■

Deltagerne lytter.

En tænksom dreng. Noah på 3 år er født i Vietnam.

Rasmus Elijah i originalt nigeriansk tøj er 5 år og født i Nigeria.

Alberte med en hjemmelavet blomsterkrans. Hun er 5 år og født i Kina.

Jacob på 6 er klar til en tur i sneen. Jacob er født i Thailand.

Foredragseftermiddag med Susanne Høgh

Adoptivbarnet og skolen

Lørdag d. 17. april 2010 kl. 13.00 – 16.30 på
TietgenSkolen, Nørrehus, Eilskovsgade 3, Indgang D,
5000 Odense C

Susanne Høgh: Privatpraktiserende psykolog, PAS rådgiver i Region Nordjylland, Specialist og Supervisor i klinisk børnepsykologi og psykoterapi. Formand for Nordjysk Adoptionsforum og bestyrelsesmedlem i DanAdopt. Adoptivmor til datter født i Indien. Susanne har igennem mange år givet rådgivning og støtte til adoptivfamilier – unge og voksne, samt holdt mange foredrag og skrevet artikler om adoptivfamiliens særlige vilkår.

Hvad er det for særlige udfordringer, som adoptivbarnet og dets forældre står over for i dagligdagen, når barnet aldersmæssigt når indskolings- og skoleperioden?

Fokuspunkterne på denne temadag vil især dreje sig om, hvorledes vi støtter vores børn bedst muligt i mødet med skolen, og den indlæring – fagligt og socialt – som foregår her og som kræver særlig opmærksomhed, viden og erfaring?

Hvad er det for forhold, som påvirker indlæringen, hvad betyder miljøskiftet fra daginstitution til skolen/sfo for den adopterede?

Hvorledes kan vi støtte op omkring tilknytningsprocessen, sprogdudviklingen, indlæringen af det faglige og de sociale færdigheder, selvværd og selvtillid?

Hvorledes kan vi som forældre være med til at støtte op omkring et godt forældre/skolesamarbejde?

Hvad gør vi, hvis der er problemer, der ikke bare går over i form af tilknytningsproblemer, uro, hyperaktivitet, social udstødelse, for tidlig pubertetsudvikling, problemer med etnicitet m.m.?

Vi forventer stor interesse, så vær hurtig med tilmelding.

Tilmelding og evt. spørgsmål til Ulla Gehlert på tlf. 24 46 66 90 (gerne sms) eller på mail usgehlert@yahoo.dk. Medlemsnummer oplyses ved tilmelding.

Prisen for deltagelse incl. kaffe og kage er 100 kr. for medlemmer og 150 kr. for ikke-medlemmer, som bedes indbetalt på konto 3600 3600141899 (husk navn i tekstfeltet), efter accept på tilmelding fra Ulla.

Tilmelding senest fredag d. 9. april 2010.

Adoption – en mulighed?

Informationsmøde i Tornbjerg Kirke,
Skærmhatten 1, 5220 Odense SØ
Mandag den 26. april 2010, kl. 19.00 – ca. 21.30

Har I lyst til at vide mere om en anderledes, men ligeværdig løsning på barnløshed? Er I i tvivl om, hvorvidt adoption kunne være en løsning for jer?

Og meget, meget mere!

Adoption & Samfund Fyn vil gerne invitere jer til en aften omkring adoption, hvor I vil kunne få svar på de fleste spørgsmål vedr. både godkendelsesprocessen samt det, der følger efter.

Kom og stil alle de spørgsmål, I har lyst til, helt uforpligtende.

Deltagere:

PAS-konsulent og tidligere kursusleder Jeanne Erichsen fra Adoption & Samfund, erfarne adoptivforældre.

Vi byder på kaffe og te.

For yderligere oplysninger og tilmelding kontakt venligst:
Sanne Pedersen, tlf. 20 47 02 35 eller mail mai.lan@mail.dk

Hvor længe må vi vente?

Af Paul K. Jeppesen, næstformand

I de 10 år fra 1999 til 2009 kom mere end hvert fjerde adoptivbarn til Danmark fra Kina. I midten af „nullerne“ var andelen flere gange over en tredjedel. Ventetiden lå de fleste år i den gode ende, typisk fra under 1 år til mellem 2 og 3 år. Antallet af hjemtagelser toppede i 2005 med hele 207 børn. Siden faldt tallet drastisk, de seneste 2 år til ca. 70 om året.

Som mange ved, skyldes faldet ikke i første omgang færre ansøgninger. Årsagen er i stedet en kombination af flere nye forhold: nye kinesiske regler, flere indenlandske adoptioner, samt at der midt i det årti, vi netop har forladt, blev sendt et ekstraordinært stort antal ansøgninger fra mange lande til Kina. Derfor er ventetiden vokset og vokset. De nyeste matchninger er sket til ansøgere, der for næsten 4 år siden fik deres ansøgninger registreret i Kina.

Kun et par håndfulde danske ansøgere valgte Kina i 2009. Alligevel stod der i januar i år omkring 260 ansøgere – par og enean søgere – i kø på listerne hos AC-børnehjælp og DanAdopt. Næsten halvdelen af disse blev registreret i Kina allerede i 2006.

Ekstraordinært lange ventetider forekommer i perioder også for andre lande og i enkelttilfælde. Men det nuværende antal langtidsventende er historisk stort.

Allerede i starten af 2008 så vi, hvor det bar hen. Derfor tog Adoption & Samfund initiativ til en ændring af den dagældende godkendelsesramme på 4 år. Efter et møde mellem foreningen og daværende justitsminister Lene Espersen blev den samlede godkendelsesramme forhøjet til 5 år. Det gav et tiltrængt pusterum for mange ansøgere.

Desværre er det ikke længere nok. Mange ansøgere – især eneadoptanter, der har stået på puljeventeliste i 12-18 måneder før afsendelse af ansøgning til Kina – vil se

godkendelserne udløbe, hvis der ikke sker noget drastisk.

Derfor har AC Børnehjælp, DanAdopt, og Adoption & Samfund nu indledt et nyt samarbejde for at finde fælles løsninger. På et møde kort før jul drøftede vi de forskellige muligheder.

En del af de berørte ansøgere vil inden udløb kunne søge og få en ny godkendelse inden for samme, eller i al fald en i praksis brugbar aldersramme. Det skal ske i god tid, inden den ene eller begge ansøgere fylder 42. Det vil give mulighed for et barn i aldersrammen 12-36 måneder, inden for hvilken de fleste børn formidles fra Kina. Efter de gældende regler kan man søge ny godkendelse, selvom der endnu er langt til de 5 år fra første godkendelse.

Modellen indebærer dog en del ulemper. Dels vil muligheden for mange, alene på grund af alder, være uden for rækkevidde. Derudover vil mange genansøgninger forøge arbejdspresset i statsforvaltningerne. Endelig indebærer genansøgning krav om nyt kursus. Det vil langt hen ad vejen også give forsinkelser og spild af ressourcer, både for førstegangsansøgere og for genansøgere på samme kurser.

Vi tre organisationer arbejder derfor på en bedre model, som eksempelvis kan være en yderligere forlængelse af godkendelsen fra 5 til 6 år, evt. begrænset til situationer med særlige behov.

Om det bliver denne eller andre ændringer, som gennemføres, var det ved deadline i januar for tidligt at sige mere konkret. Men vi sætter vores lid til, at både politikere og myndigheder vil støtte op om den rette løsning. Følg med på www.adoption.dk; der skriver vi, så snart der er nyt.

Under alle omstændigheder betragter vi det som en stor styrke, at vi har forenet kræfterne mellem Adoption & Samfund og de formidlende organisationer for at finde en fælles løsning.

De formidlende ved, at vi fortsat vil være ansøgernes, adoptanternes og de adopteredes kritiske repræsentanter både i forhold til myndigheder og formidlende. Men i udvalgte konkrete samarbejder som dette er vi overbevist om, at vi tjener medlemmernes interesser bedst ved at løfte i flok. ■

Paul K. Jeppesen,
næstformand i Adoption & Samfund

En skøn skiferie i Norge. Marius på 9 år er født i Colombia.

Catharina Hongying Feng på 22 mdr. elsker at lede efter vandpytter. Hun er født i Kina.

LÆGERÅDGIVER EFTERLYSES

Adoption & Samfund har en stor gruppe af lægmænd og professionelle, der frivilligt øser af deres viden til glæde for adoptanter, adopterede, professionelle med flere. Vores hidtidige læger ønsker begge at give stafetten videre. Der er tale om et ulønnet, frivilligt arbejde, som du kan klare hjemmefra pr. telefon på et tidspunkt, der passer dig. Arbejdet har den senere tid typisk været en enkelt henvendelse pr. mail eller et opkald hver anden måned. Typisk drejer spørgsmålene sig om vejledning i forbindelse med børn, der er stillet i forslag og deres helbredstilstand eller adoptanter, der har fået afslag og ikke forstår sammenhængen

mellem dette og deres helbredssituation. Vi håber, du vil være vores nye lægerådgiver. Det vil kun være en fordel, hvis du er speciallæge i pædiatri.

Har du tid og lyst til at være vores nye frivillige lægerådgiver, eller kender du en, der har?

Du er meget velkommen til at ringe til rådgivningskoordinator Louise Svendsen (tlf.: 26 24 40 64) eller sende en mail til ls@lsrt.dk, hvis du vil høre mere.

Amanda på 2 år har fået fat i storesøsters Nintendo. Hun er født i Kina.

To søde søstre. Lillesøster Anne er 16 mdr. og storesøster Signe er 6½ år. De er begge født i Kina.

På skiferie med mormor i Sverige. Valentin på 5½ år er født i Vietnam.

Gruppetilbud for **STADIG LEDIGE PLADSER!** **UNGE ADOPTEREDE I FORÅRET 2010**

Psykologerne Lene Kamm og Marie Olsen-Kludt tilbyder gruppeforløb for teenagere mellem 12 og 16 år, som er adopterede.

Når adoptivbarnet bliver teenager, kommer der ofte en ny runde af reaktioner på det at være adopteret. Det kan være frugtbart at have nogle jævnaldrende at dele sine oplevelser og refleksioner med.

Der er plads til 8 deltagere. Gruppen mødes over seks onsdage fra kl. 16.00 – 18.00 på følgende datoer:
d. 10. februar, d. 24. februar, d. 10. marts, d. 24. marts, d. 7. april, d. 21. april og d. 19. maj.

Samtaleforløbet foregår i lokalerne hos psykolog Marie Olsen-Kludt, Lundsgade 6, 2. sal, 2100 København Ø.
Egenbetaling: 3.000 kr. for hele forløbet. De øvrige udgifter dækkes af midler sponsoreret af Hovedbestyrelsen i Adoption & Samfund.

Optagelse i gruppen vurderes på baggrund af en samtale af en times varighed med forældre og den unge hos en af psykologerne.

Henvendelse til:

Psykolog
Marie Olsen-Kludt
Tlf.nr.: 30 32 71 30
E-mail: marie@kludtpsyk.dk

Psykolog
Lene Kamm
Tlf.nr.: 40 19 91 28
E-mail: lenekamm@hotmail.com

MATERIALE FRA FORENINGEN

Foreningen har udgivet nogle forskellige pjecer med mere, som kan bestilles hos sekretæren.

Særligt skal nævnes pjecerne *Når adoptivbørn skal passes* og *Adoptivbarn i klassen* samt *Adopteret og voksen* og *Adoptionsrådgivning – før, under og efter adoptionen*. Herudover har vi udgivet en „litteraturliste“ (blad).

Vi er ligeledes i besiddelse af en del ældre blade, især vores temablade om skolestart og sent adopterede børn samt andre temanumre. Herudover har vi også en del af tillægget til decembernummeret 2007 med overskriften *Fortællinger om hjem*.

Der henvises ligeledes til vores hjemmeside:

www.adoption.dk

Her kan der også findes meget rådgivning og information.

Ovenstående materiale kan bestilles på: sekretaer@adoption.dk.

Vi vil også gerne gøre opmærksom på folderen *International adoption*, som kan findes på Adoptionsnævnets hjemmeside: www.adopt.dk.

BILLEDER TIL BLADET

Vi vil meget gerne have billeder af jeres børn til at anbringe i vores blad. Send venligst max. 3 billeder ad gangen. Husk at oplyse navn, land, alder, adresse og lignende. Billederne skal være i høj opløsning (min. 1 MB). Bladet (inklusive billederne) lægges altid efterfølgende på Adoption & Samfunds hjemmeside. Billederne vil herudover kunne anvendes i foreningens foldere og øvrige publikationer.

Billederne skal sendes til:
bladet@adoption.dk

Venlig hilsen Redaktionen

LOKALFORENINGER

Her finder du din lokalforening. Ikke alle har hjemmesider. Er du i tvivl om dit tilhørsforhold, så se under adresser og links på www.adoption.dk

Lokalforeninger i Region Nordjylland Nordjylland

Torben Fristrup, Wilhelm Jensensvej 1, 9500 Hobro
Web: <http://nordjylland.adoption.dk>
Mail: nordjylland@adoption.dk
Tlf.: 98 52 55 42

Lokalforeninger i Region Midtjylland Gudenåen

Mona Østergård, Sanglærkevej 12, Mønsted, 8800 Viborg
Web: <http://gudenaen.adoption.dk>
Mail: gudenaen@adoption.dk
Tlf.: 86 64 61 72

Vestjylland

Charlotte Christensen, Ringkøbingvej 1, 7400 Herning
Web: <http://vestjylland.adoption.dk>
Mail: vestjylland@adoption.dk
Tlf.: 97 21 17 78

Østjylland

Jeanette Lyk, Langballevej 14, 8320 Mårslet
Mail: oestjylland@adoption.dk, tlf.: 86 29 76 63

Lokalforeninger i Region Syddanmark Sydvestjylland

Kirsten Korning, Øster Skibelundvej 36, Askov, 6600 Vejen
Web: <http://sydvestjylland.adoption.dk>
Mail: sydvestjylland@adoption.dk
Tlf.: 22 39 30 92

Sydøstjylland

Ulla Grau, Hydevadvej 28, 6270 Rødekrone
Mail: sydoestjylland@adoption.dk
Tlf.: 74 69 38 13

Fyn

Sanne Pedersen, Lundsbjergvej 38, 5863 Ferritslev
Web: <http://fyn.adoption.dk>
Mail: fyn@adoption.dk
Tlf.: 65 97 22 97

Lokalforeninger i Region Sjælland

Sydsjælland

Charlotte Flaskager Thomasen, Ladebyvej 76, 4700 Næstved
Mail: sydsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 21 84 62 46

Midt- og Vestsjælland

Lene Borg, Tveje-Merløse 28, 4300 Holbæk
Web: <http://midtogvestsjaelland.adoption.dk>
Mail: midtogvestsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 59 43 92 01

Lokalforeninger i Region Hovedstaden København

Kurt Nielsen, Dæmningen 55, 2500 Valby
Web: <http://koebenhavn.adoption.dk>
Mail: koebenhavn@adoption.dk
Tlf.: 36 16 87 25

Københavns Omegn

Lene Brydensholt, Virum Stationsvej 200, 2830 Virum
Web: <http://koebenhavnsomegn.adoption.dk>
Mail: koebenhavnsomegn@adoption.dk
Tlf.: 45 83 02 22

Nordsjælland

Sune Rasborg, Bentevej 3, 3060 Espergærde
Mail: nordsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 49 13 57 55

Bornholm

Mail: bornholm@adoption.dk
VAKANT

LANDEGRUPPER

Bolivia

Anette Buch-Illing, buch-illing@privat.dk
Benny Nielsen, egeskillet24@mail.dk
Katinka Hoydal, hoylysdal@mail.dk
www.landegruppe-bolivia.dk

Bulgarien

Bo Persson
fam.persson@gmail.com
<http://bulgarien.adoption.dk>

Burkinagruppen

Benedikte Lohse
Kollundvej 38 Kastrup, tlf. 60 17 13 16
bmlohse@hotmail.com

Colombia

Ann Geertsen
Faksingevej 7, 2700 Brønshøj, tlf. 29 76 71 62
www.hola.dk

Danmark

Fam. Behmer
tlf. 64 82 62 20

Ecuador

Jens Reiermam
Englystvej 46, 3600 Frederikssund, tlf. 31 64 11 13
jens@reiermann.dk, www.ecuadorklubben.dk

Etiopien

Jens L. Tranholm Damkjær
tlf. 86 29 20 28
jensld@mail.dk, www.etiopien-foreningen.dk

Guatemala

Anni Bech Nielsen
tlf. 47 52 77 76

Hviderusland

Peder Marlo
Asgård 92, 9700 Brønderslev, tlf. 98 80 04 18

Indien

Svend Erik Holm
tlf. 64 47 38 35
sve@holm.mail.dk
www.123hjemmeside.dk/indiengruppen

Kaliningrad/Moskva

Helle Pedersen
tlf. 97 17 31 01

Kina

Michael Johansen
Tandervej 45, 8320 Mårslet, tlf. 86 78 27 22
kontakt@kinaforeningen.dk, www.kinaforeningen.dk

Koreatrolde (Landegruppe for Sydkorea)

Sisse Jacobsen
tlf. 30 23 34 08
koreatrolde@koreatrolde.dk, www.koreatrolde.dk

Nepal

Hanne og Hans Doktor
tlf. 75 65 48 36
hanne.veis@adr.dk

Nigeria

Formand: Maija-Liisa Kylmäluoma Pedersen
Mail: kippis@mail.dk, tlf. 25 18 83 71
Medlemskontakt: Yvonne Hedegaard Hansen
Mail: yvonnehedegaard@hotmail.com, tlf. 29 64 17 04
nigeriaadoption.dk

Peru

Bjørn Rude Voldborg
Æblehaven 1, 3400 Hillerød, tlf. 48 25 05 95
bgv@pharmexa.com

Rumænien

Hanne Trøstrup
tlf. 74 82 07 81
romania@adoption.dk, www.romania.adoption.dk

Sri Lanka (Dansk Sri Lanka Forening)

Flemming Bratved
Gårdager 10, 2640 Hedeusene, tlf. 46 56 30 18
flemming@bratved.dk, sri-lanka.adoption.dk

Sydafrika

Hanne Forsbæk Mortensen
Kjærsvej 6, 4220 Korsør, tlf. 58 35 00 54
landegrupesydafrika@gmail.com
www.landegrupesydafrika.dk

Thailand

Ebbe Møller
tlf. 45 79 24 46 / 40 64 55 84
ebbemoeller@yahoo.dk

Tjekkiet

Anne-Lise Balle
tlf. 66 14 31 95
www.tjekkiet@adoption.dk

Vietnam

Peter Skjøt
Vigerslevstræde 12, 2500 Valby, tlf. 36 30 05 28
formand@vietnamadoption.dk
www.vietnamadoption.dk

Interessegrupper

Bal Vikas Venner, Indien

Annette Havemann Linnert, tlf. 49 19 09 13
Hanne Juhl Holm, tlf. 26 36 27 23
www.balvikas.dk, info@balvikas.dk

Colombia – Fanas venner

Torben Sørensen, tlf. 86 41 57 08
bestyrelsen@fana.dk, www.fana.dk

Eneadoptanter

Lene Rohde, tlf. 38 81 10 70
Linda Berkowitz, tlf. 39 18 04 12

Børnehjemmet Palma, Indien

MetteThomsen, tlf. 38 28 50 25

RÅDGIVNINGSGUIDE

Adoption & Samfund tilbyder rådgivning i alle faser af en adoption. Rådgiverne er enten faglige rådgivere med en specifik relevant uddannelse og særlig viden om adoption eller adopterede og adoptanter, som gerne lægger øre til din historie og kan komme med råd baseret på deres personlige erfaringer og foreningens viden i øvrigt.

Rådgiverne arbejder på frivillig basis. De har tavshedspligt. De fleste rådgivere besvarer rådgivningsopkald i deres hjem. Bemærk faglige- og særlige rådgivere har lukket i juli. Sagsrådgiverne kan kontaktes hele sommeren. Generelt vil det være mest belejligt, hvis I ringer efter kl. 20.

SAGSRÅDGIVERE:

Sagsrådgiverne svarer på generelle spørgsmål om adoption og rådgiver i alle faser af adoptionsproceduren fra de første overvejelser om adoption til adoptionsbevillingen er givet.

Simple spørgsmål kan fremsendes på mail til adressen: raadgivning@adoption.dk

For egentlig rådgivning i adoptionsager er det bedre at henvende sig telefonisk til en af rådgiverne nedenfor, især hvis det drejer sig om lidt mere komplicerede sager, f.eks.:

- Sager, hvor ansøgerne fornemmer risiko for helt eller delvist afslag på godkendelse.
- Anke- og klagesager.
- Problemer i matchningssager.
- Problemer i forhold til de formidlende organisationer.

Bente Romanoff	33 22 88 68
Claus Stenmose	59 44 14 32
Josie Køhlert	43 64 70 10
Mie Olesen	36 45 02 08
Annikke Kjær Hansen	35 82 35 43

FAGLIGE RÅDGIVERE:

Rådgiverne er fagfolk, der frivilligt rådgiver inden for deres professionelle fagområde.

Socialrådgiver:

Tilbyder råd og vejledning om det at samarbejde med sociale myndigheder, dvs. at finde vej i systemerne, rådgivning om lov og ret, herunder at forstå bevillinger og afslag. Rådgiveren kan ikke afgøre eller omstøde kommunens afgørelse, men bistå med vejledning om muligheder for at anke en afgørelse.

Lise Rytter Krogh	51 22 07 68
-------------------	-------------

Læge:

Besvarer spørgsmål, der vedrører helbreds- og handicapforhold hos såvel adoptionsansøgere som barn i forslag og adopterede.

Tyge Fogh	44 34 16 09
-----------	-------------

Sundhedsplejerske:

Rådgiver om den gensidige tilknytningsproces mellem barn og forældre, almindelige reaktionsmønstre hos barnet f.eks. i forbindelse med søvn, måltider og andre dagligdags ting som pusling og bad. Hvordan kan man som forældre hjælpe sit barn gennem skiftet fra børnehjem/plejefamilie til adoptivfamilie.

Gitte Korsholm Jørgensen	74 83 22 57
--------------------------	-------------

Pædagogisk konsulent:

Rådgivning i forbindelse med institutionsstart, indskoling og vanskeligheder i institutioner/skoler.

Gitte Stæhr Larsen	48 24 51 55 / 40 57 48 26
--------------------	---------------------------

Speciallærer:

Rådgiver hvis der er behov for eller overvejelser om en særlig undervisningsindsats i skolen, særligt i forbindelse med omsorgs-svigtede børn.

Pia Robinson	21 66 76 18
E-mail:	pia-robinson@hotmail.com

Talepædagog og speciallærer:

Rådgiver om tale- og sprogvanskeligheder før eller efter barnets ankomst. Sparrer evt. med den lokale talepædagog.

Irene Bjerregaard	27 12 93 07
-------------------	-------------

Psykolog:

Rådgiver unge og voksne adopterede og adoptivfamilier. Herudover kan psykologen medvirke til at viderefremme eventuelle behov for længerevarende indsats til relevante behandlere og/eller instanser.

Birgit Cederholm	44 44 33 82
------------------	-------------

FORÆLDRE RÅDGIVERE:

Rådgiverne er medlemmer med særlig interesse i et bestemt emne inden for adoptionsområdet.

Skoleproblemer:

Rådgivning i forbindelse med vanskeligheder knyttet til den adopteredes skolegang.

Bente Pedersen	62 62 20 51
----------------	-------------

Adoption af danske børn:

Rådgivning om anonym adoption af danske børn. Rådgivningen vejleder ikke i forbindelse med familie- eller stedbarns adoption.

Fam. Behmer	64 82 62 20
-------------	-------------

Adoption af større børn:

Rådgivningssamtaler samt mulighed for kontakt til andre familier, der har modtaget større børn, som tilbyder telefonisk støtte og hjælp omkring de problemer, der kan være forbundet hermed.

Anne Marie Poulsen	28 29 26 18
E-mail:	amfp@pbhome.dk

Adoptionslinien:

Voksne adopterede tilbyder rådgivning omkring det at være adopteret.

Telefontid tirs. kl. 19.30-21.00	70 22 23 03
----------------------------------	-------------

Eneadoptanter:

Gruppen af Eneadoptanter, GEA, tilbyder eneansøgere rådgivning før, under og efter godkendelse samt efter hjemtagelse af barn. Endvidere har GEA faglige rådgivere, hvis udgangspunkt er eneadoption. GEA tilbyder desuden hjælp til opstart af samtalegrupper på et hvilket som helst tidspunkt i adoptionsprocessen.

Charlotte Posselt	20 67 14 94
-------------------	-------------

E-mail: charlotte_posselt@yahoo.dk

Linda Berkowitz	39 18 04 12
-----------------	-------------

Tab af barn i forslag:

Rådgivning som hjælp og støtte til dem, der har mistet et barn, som de har haft i forslag og været godkendt til.

Janne Skov	66 13 63 02
------------	-------------

Adoption af præmature børn:

Rådgivning om det at få et præmaturnt barn i forslag eller at have et præmaturnt barn.

Trine Boardman / Klavs Frisdahl	46 37 07 08
---------------------------------	-------------

Ventelistefrustrationer:

Anette Mark	98 43 19 23
-------------	-------------

E-mail: anettemark@webspeed.dk

Afsender:
Adoption & Samfund
Teglvej 4, Frifelt
6780 Skærbæk
ID-nr: 46528
Magasinpost **B**

ADOPTIONSKALENDER

Husk, du er altid velkommen til at deltage i et arrangement i andre lokalforeninger end din egen

Dato	Tid og sted	Arrangement	Arrangør	Kontakt og tilmelding
09.02.10	kl. 19.00 Salen, Mantziusgården, Johan Mantziusvej 7A, Birkerød	Foredrag om at adoptere 3 store børn en på gang Du/I inviteres hermed til et spændende foredrag med Jens Damkjær der holder foredrag om at adoptere 3 store børn fra Etiopien på en gang. Vi byder på en vand/kaffe mv.	LF Nordsjælland	Tilmelding nødvendig hos: henrik.lund@adoption.dk
10.02.10	kl. 18.30-21.00 Vadum skole	Adoptivbørn og tilknytning Foredrag ved cand.psych. Niels Peter Rygaard	LF Nordjylland	Jens Næsby: tlf. 22 50 13 15 eller Torben Frstrup: tlf. 98 52 55 42

Forkortelser: HB = Hovedbestyrelsen, LF = Lokalforening | Se flere detaljer om arrangementerne på <http://kal.adoption.dk> | Optagelse til kalenderen: kalender@adoption.dk

To fastelavnsskatte. Emma på 7 år og Amalie på 9 år. Begge piger er født i Kina.

Se mit flotte „snehår“. Amare er 6½ år og født i Etiopien.

To festaber. Frida på 9 år er født i Guatemala, og Filip på 11 år er født i Ecuador.